

**СПРАВА «ВАСИЛЬ ІВАЩЕНКО ПРОТИ УКРАЇНИ (№ 2)»
(CASE OF VASILII IVASHCHENKO v. UKRAINE (No. 2))**

(заява № 1976/13)

Стислий виклад рішення від 22 квітня 2021 року

Заявник відбуває покарання у виді довічного позбавлення волі. 05 березня 2012 року його доставили до Черкаського слідчого ізолятора (далі — Черкаське СІЗО), де він стверджувало був жорстоко побитий працівниками охорони. Того ж дня заявник написав пояснення про відсутність у нього претензій до персоналу слідчого ізолятора.

До переведення заявника до Замкової виправної колонії він тримався певний час в Київському слідчому ізоляторі (далі — Київське СІЗО) та скаржився на неналежні побутові умови тримання.

У період з серпня до вересня 2012 року заявник проходив стаціонарне лікування в лікарні при Шепетівській виправній колонії у зв'язку із загостренням хронічного захворювання, а також деякими іншими непов'язаними захворюваннями. У січні 2013 року хірург, оглянувши заявника, діагностував необхідність термінового хірургічного втручання. Заявника прооперували у березні 2020 року.

У червні 2020 року хірург знову рекомендував заявнику оперативне лікування у плановому порядку та у грудні 2020 року така операція була зроблена.

У 2013 та 2015 роках заявник неодноразово звертався до адміністрації Черкаського та Київського СІЗО і Замкової виправної колонії із заявами про надання йому копій документів з його медичної картки, однак таких копій йому не було надано у зв'язку з їх відсутністю. Такі документи також не були надані у відповідь на запит Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд).

До Європейського суду заявник скаржився за статтею 3 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) на жорстоке поводження з ним працівників Черкаського СІЗО 05 березня 2012 року та непроведення ефективного розслідування у зв'язку з цим; на неналежні умови тримання його під вартою у Київському СІЗО; на ненадання належної медичної допомоги у зв'язку з його водяною оболонкою яєчка та іншими захворюваннями статевих органів; за статтею 34 Конвенції у зв'язку з тим, що національні органи влади відмовили йому у наданні копій медичних документів, які стосувались його скарг за статтею 3 Конвенції; за статтею 38 Конвенції у зв'язку з тим, що Уряд держави-відповідача не дотримався свого обов'язку у сприянні роботі Європейського суду, оскільки не надав всіх документів, які просив Європейський суд. Крім цього, заявник скаржився за статтею 3 Конвенції на неналежні умови тримання його під вартою у Вінницькому СІЗО з 12 до 21 серпня 2011 року та з 22 до 27 квітня 2015 року, а також у Шепетівській виправній колонії з 17 серпня до 16 жовтня 2012 року.

Розглянувши скаргу заявника на жорстоке поводження з ним працівників Черкаського СІЗО 05 березня 2012 року та непроведення ефективного розслідування у зв'язку з цим, Європейський суд відхилив її як за матеріальним так і за процесуальним аспектом статті 3 Конвенції як явно необґрунтовану відповідно до підпункту «а» пункту 3 та пункту 4 статті 35 Конвенції.

Щодо скарги заявника на неналежні умови тримання його під вартою, Європейський суд звернув увагу, що опис заявником побутових умов тримання його під вартою підтверджується доповіддю Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини за 2012 рік. Європейський суд, посилаючись на свою практику в інших справах щодо України, констатував порушення статті 3 Конвенції.

Європейський суд також констатував порушення статті 3 Конвенції у зв'язку з ненаданням заявнику належної медичної допомоги. Європейський суд вказав, що надана заявнику медична допомога не може вважатися належною з огляду на необґрунтовану затримку щонайменше у п'ять років у проведенні заявнику операції та відсутність будь-якого задокументованого регулярного нагляду за станом його здоров'я.

Скарги заявника за статтями 34 та 38 Конвенції Європейський суд вирішив розглянути спільно і зазначив, що недотримання державою-відповідачем своїх зобов'язань за статтями 34 та 38 Конвенції з огляду на ненадання органами державної влади заявнику копій медичних документів, необхідних для подання їх до Європейського суду, та ненадання Урядом запитуваних Європейським судом документів, а надана інформація була суперечливою. З огляду на це Європейський суд констатував порушення статей 34 та 38 Конвенції.

Стосовно решти скарг заявника за статтею 3 Конвенції Європейський суд зазначив, що з огляду на факти справи, доводи сторін і наведені висновки за статтею 3 Конвенції, основні юридичні питання у цій заяві були вирішені та немає необхідності у винесенні окремого рішення щодо решти скарг у заяві.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Оголошує* прийнятими скарги за статтею 3 Конвенції на умови тримання заявника під вартою у Київському СІЗО у період з 15 грудня 2012 року до 24 січня 2013 року, а також на неналежність наданої йому медичної допомоги у зв'язку з водяною оболонкою яєчка та іншими захворюваннями статевих органів, а скаргу за статтею 3 Конвенції на стверджуване жорстокого поводження із заявником та неефективність розслідування щодо цього — непринятною;

2. *Постановляє*, що було порушено статтю 3 Конвенції у зв'язку з неналежними побутовими умовами тримання заявника під вартою у Київському СІЗО у період з 15 грудня 2012 року до 24 січня 2013 року;

3. *Постановляє*, що було порушено статтю 3 Конвенції щодо ненадання заявнику належної медичної допомоги під час тримання його під вартою у зв'язку з водяною оболонкою яєчка та іншими захворюваннями статевих органів;

4. *Постановляє*, що держава-відповідач не дотрималася своїх зобов'язань за статтями 34 та 38 Конвенції;

5. *Постановляє*, що немає необхідності розглядати прийнятність та суть решти скарг за статтею 3 Конвенції на умови тримання заявника під вартою у Вінницькому СІЗО та Шепетівській виправній колонії;

6. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявнику такі суми, які мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу:

(i) 10 000 (десять тисяч) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватися, в якості відшкодування моральної шкоди;

(ii) 4 000 (чотири тисячі) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватися заявнику, в якості компенсації витрат на правову допомогу, понесених під час провадження у Суді (чиста присуджена сума має бути сплачена на банківський рахунок представника заявника, пана Тарахкала);

(b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

7. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.»